

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **I. K.**, narozený X
státní příslušnost Republika Uzbekistán

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2023, č. j. CPR-27425-4/ČJ-2023-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2023, č. j. CPR-27425-4/ČJ-2023-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutí ze dne 22. 6. 2023, č. j. KRPA-215509-16/ČJ-2023-000022-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

ZAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovení jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce.
3. Správní orgán řádně nevypořádal žádné z podstatných odvolacích námitek, žalobce je tak nucen námitky zopakovat i v žalobě. Ve správních rozhodnutích absentuje řádné, tj. konkrétní a individualizované odůvodnění délky zákazu pobytu, což zapříčiňuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán tak v podstatě konstatuje, že vyhoštění účastníka, který je držitelem pobytového oprávnění v jiném členském státě EU, na jeden rok je zcela přiměřeným opatřením, kterým stát reaguje na relativně krátkou dobu neoprávněného pobytu v České republice (dále jen „ČR“), jinak společensky nezávadového, bezúhonného a pouze excesivně a krátkodobě protiprávně jednajícího člověka.
4. Žalobce je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. S ohledem na nikterak zásadní délku neoprávněného (což žalobce nespochybňuje) pobytu a okolností, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení ročního správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Je sice pravdou, že na ukládání správního vyhoštění nelze bez výjimky vztáhnout veškerá pravidla ukládání trestů, čili s ohledem na objektivní odpovědnost nelze upřít správnímu orgánu možnost uložit správní vyhoštění jako takové, nicméně je nutné délku správního vyhoštění individualizovat s ohledem na druh, intenzitu protiprávního jednání, okolnosti případu a poměry účastníka řízení. Správní orgán postupoval pouze formalisticky a bez hlubší úvahy uložil jeden rok zákazu pobytu. Délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu a žalobce trvá na tom, že je v hrubém rozporu s návratovou směrnicí (tj. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí – pozn. soudu).

5. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postižené správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života.
6. Správní orgán též nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce.
7. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí jen formálně uvádí hlediska nastíněná ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci žalobce. Správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem a rovněž tak zaběhlou praxí. Správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na život žalobce. Žalobce je sice mladý a zdravý, tudíž vyhoštění nepochybně přežije, ale je nutno akcentovat to, že vyhoštěním reálně zaniká jeho oprávnění pobývat i v jiných státech EU, a je mu tak značně omezena svoboda pohybu i tam, kde se protiprávního jednání nedopustil a kde má pobytové oprávnění. Byť samotné oprávnění správního orgánu takto omezit svobodu pohybu žalobce nezpochybňuje, zpochybňuje délku, na kterou byla omezena.
8. Je potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá správní orgán ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí. Na takové rozhodnutí je nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav. Správní orgán měl informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil.
9. Jednalo se o excesivní protiprávní a krátkodobě jednání, jinak bezúhonného žalobce, který se správním orgánem plně spolupracoval. Zde je tedy evidentní prostor minimálně pro úvahu o délce vyhoštění, správní vyhoštění však bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Správní orgán nezohlednil shora uvedené polehčující okolnosti.
10. Ačkoliv správní orgán opět konstatuje, že vyhoštění je uloženo v přiměřené délce, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu, zejména s ohledem na okolnosti celého případu, kdy individualizace rozhodnutí je zcela nulová. V tomto případě se sice jedná o objektivní odpovědnost žalobce, nicméně jeho poměry, tj. bezúhonnost, excesivní jednání a plná spolupráce, měly být zohledněny při výměře délky vyhoštění výrazněji.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

IV. Obsah správního spisu

12. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že účastník řízení při pobytové kontrole prováděné dne 21. 6. 2023 v místě, kde vykonával práci, neprokázal na žádost policie, že má oprávnění pro výkon pracovní činnosti, čímž porušil povinnost cizince stanovenou v ustanovení § 103 písm. v) zákona o pobytu cizinců.
13. Účastník přicestoval naposledy na území schengenského prostoru dne 15. 2. 2023 přes hraniční přechod Praha - Ruzyně na základě cestovního pasu Uzbekistánu, s platností do 21. 4. 2029, a polského povolení k pobytu, s platností 27. 1. 2022 - 5. 12. 2024. Nebyl nalezen záznam, že by účastník řízení byl oprávněn vykonávat výdělečnou činnost.
14. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 21. 6. 2023 vyplývá, že účastník přicestoval do ČR naposledy 19. 6. 2023 a od té doby pobývá na území ČR, a to u krajana v Modřanech, adresu svého pobytu účastník neznal. Vzhledem k finančním problémům mu jeho známý nabídl zaměstnání u stavební firmy v Praze s výdělkem 150 Kč za hodinu. Dne 21. 6. 2023 okolo 7 hod. poprvé přijel na zastávku X v Praze, kde se nachází samotná stavba. Tam se ho ujal Moldavan či Ukrajinec, dal mu montérky, boty a helmu, vše v čem byl na místě stavby vyfocen. Dostal dále na věci místo v jedné buňce, o podmínkách zaměstnání se s nikým nedomlouval. Od známého věděl, že na konci dne, v 17:00 hod., dostane v hotovosti peníze od nějakého mistra. Žádnou smlouvu s nikým nepodepisoval, nezajímal se, pro jakou firmu pracuje, prostě potřeboval peníze. Poté mu ukázali, že má svazovat železné síť drátem, což dělal do té doby, než přišla policie. Cizinec věděl, že v ČR pracuje bez oprávnění k zaměstnání, ale spoléhal na to, že nebude nikým kontrolován. Zdravotní pojištění sjednáno nemá. Účastník je ženatý, má dva syny, v Uzbekistánu žije s rodinou. Zázemí má tedy v Uzbekistánu, kde bydlel před odjezdem do Evropy, má se kam vrátit. Uzbekistán opustil v únoru tohoto roku. Na území ČR ani v Evropské unii nemá žádné příbuzenské ani jiné vazby či závazky, veškeré vazby má navázané na území domovského státu.
15. K námitce absence správního uvážení při volení formy přijatého opatření žalovaný jako odvolací orgán konstatoval, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, uvedl, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost naříditi cizinci, aby opustil území ČR a zakázat mu pobyt na území ČR i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu. Důsledky, které z toho plynou, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách účastníka řízení ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Není tedy na uvážení správního orgánu, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud zjistí, že jednání cizince naplňuje znaky v ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, je povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, publikovaný pod č. 864/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publikovaný pod č. 1164/2007 Sb. NSS).
16. Žalovaný nenalezl důvod pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a v posouzení přiměřenosti odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde

správní orgán I. stupně posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění, zabýval všemi rozhodnými jednotlivými skutečnostmi, žalovaný se s těmito závěry ztotožnil. Správní orgán I. stupně vyhodnotil přiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení dostatečně, ve svém rozhodnutí není obecně povinen výslovně hovořit o každém kritériu přiměřenosti, zvláště když účastník řízení v ČR žádné významné vazby nemá. K danému problému se vyslovil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As109/2013-34.

17. V odvolání účastník řízení argumentoval, že je bezúhonnou osobou, která nezpůsobila svým minimální nelegálním pobytem žádnou škodu státu. Žalovaný k tomuto konstatoval, že účastník byl oprávněn na území pobývat, nikoli však vykonávat výdělečnou činnost. Jak uvedl účastník v protokolu o výsledku, důvod příjezdu do ČR byl zcela ekonomický.
18. Žalovaný uzavřel, že účastník byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání ve smyslu ust. § 178b zákona o pobytu cizinců. Účastník zcela podléhá povinnosti definované ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ustanovení § 89 odst. 1, 2 téhož zákona – na území ČR může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, modré karty, nebo má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce ČR. Nebyl nalezen jediný záznam, který by dokazoval, že se účastník alespoň pokusil získat pracovní povolení nebo oprávnění k výkonu zaměstnání. Správní orgán I. stupně tedy došel ke správnému závěru a prokázal, že účastník při pobytové kontrole prováděné dne 21. 6. 2023 v místě, kde vykonával práci, neprokázal na žádost policie, že má oprávnění pro výkon pracovní činnosti, čímž porušil povinnost cizince stanovenou v ustanovení § 103 písm. v) citovaného zákona. Nad rámec tohoto účastník uvedl, že nemá sjednáno zdravotní pojištění [porušení povinnosti cizince dle ustanovení § 103 písm. r) téhož zákona] a v době do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území neohlásil policii místo pobytu na území, ani nebylo zjištěno, že by tuto povinnost splnil u ubytovatele (porušení povinnosti cizince dle ustanovení § 93 odst. 1 téhož zákona).
19. Výše popsaná porušení právních předpisů je tedy dle názoru žalovaného v kolizi s tvrzením, že účastník vede řádný život. Výše uvedené je i odpovědí na otázku účastníka, v čem spatřuje stát zájem na jeho vyhoštění v délce jednoho roku. Účastník úmyslně porušoval právní předpis zcela vědomě bez jakékoliv snahy uvést svůj zaměstnanecký status do souladu s právním předpisem. Doba, po kterou účastníkovi řízení v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech.
20. K návaznosti na pobytové oprávnění v Polsku žalovaný dodal, že účastník je držitelem platného povolení k pobytu či dlouhodobého víza vydaného jiným členským státem EU, vztahuje se na něj čl. 10 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Předmětné ustanovení se týká konzultace členských států navzájem prostřednictvím výměny doplňujících informací v souladu s pravidly uvedených v tomto článku, kdy bude přijat závěr o tom, zda bude záznam o navracení do Schengenského informačního systému vložen, či nikoli. Účastník řízení neplnil účel pobytu, pro který bylo polské povolení k pobytu vydáno.

Účastník řízení se dopustil protiprávního jednání na území ČR, bylo mu tedy v souladu s právním předpisem vydáno napadené rozhodnutí. Postup není v rozporu s návratovou směrnicí, jak uvádí ve svém odvolání účastník.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
25. Žalobce se v odvolacích námitkách domáhal při posouzení přiměřenosti zohlednění krátkého excesivního protiprávního jednání, namítal též nedostatečné zdůvodnění délky zákazu pobytu, žalobci měla být uložena povinnost vycestovat.
26. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení.
27. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud předně uvádí, že nelze a priori označit za nedostatečné, pokud skutkový stav věci, ze kterého v nynějším případě správní orgány vycházely, vyplývá primárně z jediného důkazu (výslechu žalobce), jestliže takový důkaz plně obстоjí. Z protokolu o výslechu účastníka řízení ze dne 21. 6. 2023 vyplývá, že žalobce vypovídal za přítomnosti tlumočníka, že byl poučen o svých

právech. Jeho výpověď je navíc zcela srozumitelná, jednoznačná a nevyvolává žádné rozpory, jež by snad měly správní orgány následně rozptýlit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 205/2019-34 ze dne 9. 4. 2020). Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018-37 uvedl: „*Za situace, kdy stěžovatel nenavrhoval žádné další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely právě z toho, co při výslechu on sám tvrdil. Jednalo se o spontánní výpověď stěžovatele v pozici žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu.*“

28. Pokud žalobce v žalobě namítal, že správní orgány pochybily, když nezjistily správně skutkový stav a skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nezohlednily dostatečně specifika daného případu, čímž došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud konstatuje, že v žalobě není konkretizováno, jaké konkrétní okolnosti ve prospěch žalobce měl žalovaný zjistit a vzít v potaz, jaká konkrétní specifika nezohlednil, ani jakým konkrétním způsobem dojde vyhoštěním k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Při výslechu žalobce ohledně zásahu do rodinného a soukromého života nic zásadního neuvedl.
29. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 8 až 10 svého rozhodnutí a žalovaný pak na straně 4, 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
30. Nelze přisvědčit námitce, že správní orgány postavily závěr o přiměřenosti správního vyhoštění pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, správní orgány naopak zohlednily, že žalobce je svobodný, bezdětný, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, rovněž na území ČR nepobývají jeho příbuzní či blízké osoby. V případě žalobce tedy nebylo zjištěno, že by na území ČR navázal jakékoliv zásadní vazby (soukromé, rodinné, sociální, ekonomické či společenské), které by byly vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Sám účastník řízení se vyjádřil v tom směru, že si zde žádné vazby nevytvořil.

31. Není tedy zcela zřejmé, jaké další okolnosti měly správní orgány hodnotit a nehodnotily, žalobce obecně uvádí, že správní orgány nepřihlédly k negativnímu zásahu, který bude mít vyhoštění na život žalobce, toto opět zůstává v rovině obecné proklamace.
32. Správní orgán I. stupně též správně konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění.
33. Pokud je tvrzeno, že nepřiměřenost zásahu působí skutečnost, že žalobce je držitelem oprávnění k pobytu v jiném členském státě EU, toto je tvrzení zcela obecné, soud na základě této proklamace nemá představu, nakolik intenzivně se promítne tato skutečnost do dalšího života žalobce. Z odůvodnění je pak zřejmé, že správní orgány informaci o polském pobytovém oprávnění zohlednily (vzhledem k absenci konkrétnějších tvrzení toliko v obecné rovině).
34. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává.
35. Dále bylo namítáno, že zákaz pobytu v délce jednoho roku je neodůvodněný a nepřiměřený, individualizace rozhodnutí je nulová, žalobce zároveň zdůrazňoval, že šlo o excesivní jednání.
36. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
37. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobce nepřiměřeným opatřením. Správní orgán I. stupně na straně 11 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil, zohlednil, že žalobce věděl, že vykonává práci bez patřičného oprávnění, svoji situaci nijak neřešil, žalobce nebyl na území ČR zdravotně pojištěn, nenahlásil adresu svého pobytu. Prvostupňový orgán ve prospěch žalobce zohlednil kratší protiprávní stav, součinnost a spolupráci žalobce, měl za to, že doba jednoho roku je přiměřená a odpovídá obdobným případům.
38. Žalovaný pak tyto úvahy aproboval na straně 5 napadeného rozhodnutí, popsal, že nebyl nalezen žádný záznam, který by prokázal, že se žalobce alespoň pokusil získat pracovní povolení či oprávnění k výkonu zaměstnání, jeho důvod příjezdu do ČR byl ryze ekonomický, porušení předpisů vědomé, žalobce neměl sjednáno zdravotní pojištění, neohlásil místo svého pobytu na území ČR.

39. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že s orgány spolupracoval a krátký protiprávní stav. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nepovažoval dosavadní bezúhonnost žalobce za natolik zásadní, aby způsobila nepřiměřenost zásahu či odůvodnila kratší délku zákazu pobytu.
40. Soud toliko dodává, že správní orgán I. stupně neměl k tíži žalobce zohlednit nenahlášení místa pobytu, když v souladu s ust. § 93 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tuto povinnost má cizinec splnit ve lhůtě tří dnů ode dne vstupu na území. Žalobce do protokolu uvedl, že do ČR přicestoval dne 19. 6. 2023, měl tedy lhůtu pro nahlášení svého pobytu do 22. 6. 2023, přitom téhož dne již bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Ze správního spisu je však zřejmé, že žalobce svůj pobyt nenahlásil ani později, žalovaný tedy již mohl tuto okolnost zohlednit.
41. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Soud v této souvislosti odmítá ničím nepodložené úvahy o stigmatizaci osoby žalobce.
42. Žalovaný výslovně nereflektoval odvolací námitku, že délka zákazu pobytu je v stanovena v rozporu s návratovou směrnicí (tedy č. 2008/115/ES), když žalovaný se zabýval situací žalobce z hlediska nařízení č. 2018/1860.
43. Soud však zohlednil, že námitka žalobce byla zcela obecná, neuváděla, se kterými ustanovení návratové směrnice a z jakých důvodů je napadené rozhodnutí v rozporu. Ani v žalobě není tato námitka upřesněna.
44. Soud dodává, že podle čl. 14 návratové směrnice délka zákazu vstupu by se měla určit po řádném zvážení všech významných okolností jednotlivého případu a za běžných podmínek by neměla překročit pět let. Zákazem pobytu se zabývá čl. 11 směrnice, podle něhož se délka zákazu vstupu stanoví po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě nepřekročí pět let. Délka pěti let může být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Ustanovení dále upravuje možnosti zrušení nebo pozastavení zákazu vstupu, pravidla pro oběti obchodování s lidmi, řeší též humanitární důvody a mezinárodní ochranu. V čl. 11 odst. 4 směrnice je pak řešena situace, kdy členský stát hodlá vydat povolení k pobytu nebo jiné povolení zakládající oprávnění k pobytu státnímu příslušníku třetí země, na nějž se vztahuje zákaz vstupu vydaný jiným členským státem. Žalovaný pak fakticky přezkoumával zdůvodnění délky zákazu pobytu, i tuto námitku tak lze mít za věcně vypořádanou.
45. Soud rovněž nepřehlédl, že se napadené rozhodnutí nezabývalo odvolací námitkou, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-6, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39. Vzhledem k naprosté obecnosti odkazu na tuto judikaturu a nerelevanci jednotlivých judikátů k případu žalobce tato

vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. První rozhodnutí se zabývá ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, druhé posuzovalo soužití cizince s občankou ČR z hlediska přiměřenosti zásahu správního vyhoštění, třetí rozhodnutí se týká zrušení pobytového oprávnění cizince a výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku a posouzením přiměřenosti zásahu za situace, kdy cizinec má v ČR manželku a dvě děti s pobytovým oprávněním. Soud nenalezl žádnou relevanci těchto rozhodnutí pro projednávaný případ.

46. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.